

R. ROCA-PUIG

FRAGMENT DE "LA SÀMIA" DE MENANDRE

Papir de Barcelona, inventari n.º 45

Editem ací per primera vegada ¹ aquest fragment de foli, escrit en grec, sobre papir. Trobarem dos trossos separats; per raó de llur contigüitat, són en el present article considerats com un de sol.

Hom en desconeix la provenença.

Les dimensions màximes són de 7'5 d'ample per 6'6 cm. d'alt; pres en diagonal, la màxima és de 9'1 cm. Resta quelcom del marge inferior en ambdues cares: uns 0'8 cm. Pertany, doncs, aquest fragment a la part inferior del foli.

Cada cara del papir conserva dotze línies d'escriptura, cap d'elles completa; a totes dues cares la primera línia és la més deficient, car hi subsisteixen només alguns extrems de lletres, sense que ens hagi estat possible de llegir-ne cap. El text de *verso* precedeix el de *recto*.

La identificació de l'autor i l'obra no oferí gaire dificultat, car el *verso* correspon als versos 184-195 de *La Sàmia* de Menandre. D'aquesta comèdia era conegut el títol i un sol vers fins al moment en què Lefebvre ² publicà el papir descobert a l'antiga Afroditòpolis (Kom-Ischkau). Aquest papir ha gaudit fins suara del privilegi d'ésser l'únic manuscrit, per cert incomplet — 341 versos a l'edició de Koerte — de *La Sàmia*, o almenys, fins al moment de lliurar el present article a la impremta, no sabem que, malgrat la sempre creixent aparició de papirs de Menandre, hom n'hagi publicat algun de *La Sàmia*.

1. El diari de Barcelona *La Vanguardia* (7-IX-1960) publicà una pàgina destinada a fer conèixer la Col·lecció "Papyri Barcinonenses" que guarda la Fundació Sant Lluç Evangelista. Entre altres il·lustracions, hom hi pot veure una fotografia ampliada de P. Barc. 45, *verso*, acompanyada d'un breu comentari.

2. G. Lefebvre, *Papyrus de Ménandre*, "Catalogue général des Antiquités Égyptiennes du Musée du Caire", n.º 43227, Le Caire, 1911. No és pròpiament la primera edició: quatre anys abans havia aparegut G. Lefebvre, *Fragments d'un manuscrit de Ménandre*, Le Caire, 1907.

Cal remarcar que la grafia de P. Barc. 45 és igual a la del famós P. Bodmer IV, que conté, sencera, la comèdia *Dyscolos*³. Podem afirmar que P. Barc. formava part del mateix còdex, que contenia algunes obres de Menandre.

Tanmateix, P. Bodmer no és obra d'una sola mà. Com ho demostra prou bé el recent article de Nelson i Raymond⁴, en la còpia del còdex intervingueren quatre copistes diferents. P. Barc. és obra de la primera mà, o sigui, del copista que va escriure els versos 1-747 de P. Bodmer IV. En el curs dels advertiments a la transcripció remarcarem de pas algunes semblances del nostre paper, els enllaços d'algunes lletres, la forma de la *x* i de la *v* i alguna altra característica de la primera mà.

Els esmentats autors fixen la datació del còdex entre els anys 270 i 350 després de Jesucrist.

VERSO

] . [

- ἅπαντα π[οίησει θεοὺν καὶ ταῖς θεαῖς]
 αἶμα γὰρ ἔχει, χολή[ν ἰκανήν, ὅσα καλά,]
 σ]πλήνα μέγαν, ὧν χρεῖα 'στ[ὶ τοῖς Ὀλυμπίοις.]
 5 πέμψω δὲ γεύσασθαι κατακόφ[ας τοῖς φίλοις]
 τὸ κῆθριον· λοιπὸν γὰρ ἐστί τοῦτό μ[οι.]
 ἀλλ' Ἡράκλεις, τί τοῦτο; πρόσθε τῶν [θυρῶν].
 ἔστηκε Χρυσὶς ἤδε κλάουσ'· οὐ μὲν [οὖν]
 ἄλλη. τί ποτ' ἐστί τὸ γεγονός; ἐκβέβλ[ηκέ με]
 10 ὁ φίλος ὁ χρηστός σου· τί γὰρ ἄλλο; ὦ [Ἡράκλεις]
 τίς; Δημέας; ναί. διὰ τί; διὰ τὸ παιδί[ον]
 ἤκουσα καὶ τὸς τῶν γυναικῶ[ν ὅτι τρέφεις]

Totes les línies d'aquesta cara, llevat de la 1 i la 4, conserven, almenys en part, la primera lletra. Resta un tros del marge esquerre, corresponent a lín. 11 i 12, al petit angle que forma el paper.

1. La primera línia correspon a v. 184 de Koerte. Malgrat això, no sabem a quina lletra pertany el traç vertical que surt de l'angle superior

3. En les observacions relacionades amb la paleografia de P. Barc. ens hem servit de les fotografies de l'edició prínceps: V. Martin, *Papyrus Bodmer IV, Ménandre, Le Dyscolos*, Cologny-Genève, 1958. El text del *Dyscolos* és citat segons l'edició H. Lloyd-Jones, *Menandri Dyscolus*, Oxford, 1960, Repr. 1963.

4. C. A. Nelson, Joanne L. Raymond, *Papyrus Bodmer IV: the distinction of hands and the date*, "Bull. Amer. Soc. of Papyrologists", IV, 2 (1967), pàgs. 43-48.

dret del papir. La seva llargada s'adiu a una ι enllaçada (la ι isolada, a la primera mà, sol ésser més curta) o bé a una ρ. El vers comença amb els mots *τοῦτὶ τὸ πρόβατον*. Sembla més probable la ι, car la ρ hauria d'escaure's bastant més enllà.

2. Són parcialment visibles la α al principi i la π al final.

3. L'extrem de la α s'uneix a la ι de *αιμα*. Al final resta part del pal esquerre de la η enllaçat a la λ precedent.

Sobre la ο de *χολη* apareix una ratlleta en forma d'angle; cas d'ésser un signe diacrític, n'ignorem la funció. Més aviat, doncs, ens sembla l'acabament d'una lletra que davalla de la línia superior.

4. Esperit aspre sobre ωγ; vegeu-lo al mateix mot, Dyc. 800, segon escriba. En canvi, a *recto* 5 el mot ως porta circumflex.

Cas d'haver-hi hagut apòstrof a στι, el papir no el conserva.

5. Observeu al mot *πεμφω* com l'escriba dona a la φ la forma de creu de braços iguals, emmarcada entre dues paral·leles, d'acord amb altres exemples de Dyc. Ho fem notar perquè, aquí mateix, al mot *κατακοφας* la φ mutilada davalla notablement per sota la paral·lela, i el seu traç horitzontal apareix al nivell dels extrems inferiors de les lletres que precedeixen. La mateixa lletra, en canvi, es projecta cap amunt i cap avall a Dyc. 879 *οφομαι*, obra de la tercera mà.

La ο té la forma característica de la primera mà, traçada d'un sol ductus i sense la cua que, més o menys oscil·lant, veiem a les altres mans.

6. Al final apunta tot just l'extrem inferior esquerre de la μ de *μοι*.

7-8. Esguardeu l'apòstrof, en forma de punt alt, a *αλλ*.

Punt alt després de *τοῦτο*, tocant la ρ de la línia superior.

La ρ de *προσθε* s'allarga fins a travessar la lín. 8; forma una corba vers l'esquerra, arran de la ο de *κλαουσ*, lletra que pren l'aspecte d'una ρ. Hom pot trobar-ne de semblants, Dyc. 372, 482, 682 i alguna altra, a la primera mà. Notem a *κλαουσ'* la λ afegida a sobre, substituïnt una α cancellada.

9. Punt alt després de *αλλη*; apòstrof a *ποτ*; dos punts després de *γεγονος*. Per raons de mètrica cal esmenar la lliçó *ποτ'εστι*.

10. Al començament de les tres darreres línies, l'episema indica canvi d'interlocutor.

El papir és malmès i ha perdut algunes fibres al començament. Així, manca a la φ bona part del pal; la λ té l'aparença d'una α i a sobre dos puntets, com si portés dièresi. En canvi, la ratlla que aparentment

hi ha sobre la ς de φίλος no és més que l'ombra d'una clivella del paper.

Dos punts després del mot αλλο, no elidit, i la primera corba de la ω.

11. L'embolic del principi no és gens fàcil de destriar. Hauria de dir τις, i, efectivament, la tercera lletra és una ς normal i enllaçada amb la δ del mot següent; entre les dues lletres hi ha el signe dels dos punts, atribuïble a l'escriba primitiu. En canvi, no discernim la primera lletra, potser una δ inacabada o rascada, que l'escriba o un διορθωτής ha volgut canviar en τ. La segona sembla una η corregida en ι.

Al final, només el peu de la segona ι de παιδι[ον].

12. La segona lletra, una κ amb el traç dret inferior arquejat, és un exemple típic d'aquesta lletra a la primera mà de Dyc.

Sota κ'αυτος havien estat escrites dues o tres lletres, després parcialment esborrades. Hom pot suposar que el copista havia començat a escriure και i que en adonar-se'n volgué suprimir αι i alguna altra lletra ja escrita. Cal, però, reconèixer que els vestigis no afavoreixen gaire aquesta hipòtesi.

La comparació de P. Barc. verso amb P. Caire⁵ manifesta acord textual perfecte. Les diferències són merament ortogràfiques — elisió i punts diacrítics —, ultra alguna esmena. Aquest acord és més remarcable si considerem la lliçó d'ambdós papirs a lín. 9 ποτ'εστι το, on Koerte (Sàmia, v. 192, a l'aparat: Headlam, alii) corregeix ποτε το.

RECTO

-] [
-] . ολην τη. [
-]. []. ιμηπιδηλοση. [
-]. ιονα[[ει]]δινεισαναγκασον. [
- 5] . . αριστ' εγωσσεχωνον' αλλατι [
-] νελθοι: συπροτεροσμοσχιωνπρο. [
-] ατερτιποεισταυτα: ποιαμοσχιων [
-] αισδιατιχρυσισοιχετ' απιουσ' ειπεμ [
-] πρεσβεεταιιτισπροσεμεδεινον: . [
- 10] πολλωτουργονεστιναλλαπαντελ [
-] . . οσ: δεινονγηθησυν'αδικειμ' ουτος: [
-] νωστιγαρπροσερχεθ' υπερεκεινησα. [

5. Ens servim de la citada edició de Lefebvre, pàg. 39, i làmina xxx.

ΠΑΡΑ
ΤΟΥΤΟ ΕΧΕΧΟΜ
ΤΟΜΝΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΧΡΕΩΣ
ΕΧΩΝ ΔΕ ΤΕΥΧΑ ΤΗΚΑΤΑ
ΤΟΚΩΣΙΟΝ ΛΟΙΣΤΟΝ ΓΑΡ ΕΣΤΙ ΤΟΥΤΟ
ΔΙΨΡΑΚ ΤΗΣΤΗΤΟΥΤΟΥ ΠΡΟΕΒΕΤΩ
ΕΣΤΗ ΚΕΧΡΗΘΕΝ ΚΑΙ ΚΑΡΥΣΟΥ ΜΕΝ
ΔΥΝΗΤΙ ΤΟΤ ΕΣΤΙ ΤΟ ΓΕΤΟΝΟΣ: ΕΚΒΕ
ΟΛΟΙ ΔΟΣ Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΟΥΤΗ ΓΑΡ ΛΗΘΟ
ΠΡΟΣΗΜΕΛΟΝ ΝΥ. ΕΛΤΙ: ΑΔΙΟΤΟΝΟ
Η ΚΟΥΤΑΚ ΑΠΟ ΟΤΩΝ ΝΥΝ ΑΚΩ

P. Barc. n.º 45
Verso
(ampliat)

ΟΧΗΝΙΤΗ
ΙΜΗΤΙ. ΑΥΛΟΜΗ
ΤΟΝ ΔΕ ΔΗΝΘΙΣΑΝ ΔΙΓΚΑΝ
ΠΡΟΤΕΡΩΣ ΩΣ ΕΧΩΝ ΝΥΝ ΑΛΛ
ΟΒΘΟΙ. ΣΥΠΡΟΤΕΡΟΣ ΜΟΧΙΩΝ ΠΡΟ
ΥΠΕΡΤΗ ΠΟΗΣΤΑΥΤΑ. ΤΟΙ Δ ΜΟΧΙΩ
Ν ΣΑΙ ΔΙΧΡΟΝ ΣΙΣΙΧΕΣ ΑΠΙΟΥΣ ΕΤΕ
ΠΡΕΣ Δ ΕΥΕΤΗ ΤΕΤΡΟΣΕ ΜΕ Δ Σ ΝΟΜΕ
ΤΟ Δ ΛΩΤΟΥ ΡΟΝ ΕΤΙΝ ΑΛΛΑ Π ΔΥΤΕΡ
ΠΡΟΣ Δ Η Ν Ο Ν Η Δ Η Σ Τ Ν Δ Η Κ Η Μ Ο Ν Τ Ο Σ
Ν Ω Σ Τ Ι Γ Α Ρ Π Ρ Ο Σ Ε Ρ Χ Ε Θ Υ Π Τ Ε Ρ Ε Κ Η Ν Η Κ Α

P. Barc. n.º 45
Recto
(ampliat)

-] [.
].ολην' τη. [
-]. []. ι μη' πιδηλος μη. [
-]. ιον φδειν εισανάγκασον' . [
- 5]... ἄριστ' ἐγὼ <γάρ> ὡς ἔχω νῦν ἀλλὰ τί
]ν ἔλθοι; σὸ πρότερος, Μοσχίων, προ. [
- π]άτερ, τί πο<ι>εις ταῦτα; ποῖα, Μοσχίων;
-]αίς, διὰ τί Χρυσίς οἴχετ' ἀπιούσ', εἰπέ μ[οι
-]προσβέεταιί τις πρὸς ἐμέ· δεινόν' . [
- 10 μά τὸν 'Α]πόλλω, τοῦργόν ἐστιν, ἀλλὰ παντελ[ῶς
-].ος: δεινὸν ἤδη· συναδικεῖ μ' οὗτος. [
-]νωσ· τί γάρ προσέρχῃθ' ὑπὲρ ἐκείνης α. [

1. L'espai⁶ que resta d'aquesta línia pot encabir unes sis lletres. Se'n conserven cinc extrems: els tres primers, situats vers l'angle superior esquerre; el quart, gairebé al mig, i el cinquè pot pertànyer també a una lletra, però no podem rebutjar a priori la possibilitat d'un accent agut.

2. Al començ és molt visible l'extrem d'una lletra, a dalt. A més, la fotografia dóna la impressió d'haver-hi un altre extrem de la mateixa lletra a baix, com si fos κ, χ, o bé ς. Però el que hom veu en la fotografia és només una ombra, car el paper, trencat d'una manera irregular, manca de base per a un extrem inferior. L'extrem superior pot pertànyer a qualsevol de les lletres esmentades, o potser també a una τ. No veiem, en canvi, que pugui ésser una β.

Accent greu, poc visible, sobre la η de ολην, i punt alt després de la ν.

Al final hom veu un pal llarg que aparentment arribava a tocar la línia de sota; aquest pal no és sencer, puix que hi ha solució de continuïtat a les fibres del paper.

Començament.].ολην' τη. [Sense moure'ns del vocabulari emprat en les obres conegudes de Menandre, podem pensar en χολή, ὄλη, σχολή, στολή.

a) Si restituïm χολήν, Mosquion parlaria de la còlera del seu pare.

b) Trobem ὄλην unit a ἡμέραν fragm. 60, 5; a νόκτα fragm. 61, 2-3; a πόλιν fragm. 581, 14; no considerem probable cap d'aquests mots.

6. Espontàniament, el Prof. Colin Austin envià una transcripció elaborada, junt amb el Prof. P. Parsons, sobre una fotografia de P. Barc. *recto*, que nosaltres havíem deixat al Prof. Lloyd-Jones; també envià suggeriments d'ell mateix o d'altres sobre els indrets llacunosos del paper. N'incloem alguns, sempre esmentant-ne l'autor; d'altres seran publicats oportunament pel mateix Austin, la gentilesa del qual agraïm.

c) Menys probables ens semblen σ]τολήν fragm. 761, σ]χολήν' Dycs. 196.

(Deixem sense considerar els compostos de βολή; vegeu fragm. 82, 612, 776; Dycs. 326, 769, etc.)

Supleix]χολήν, σ]χολήν Rea.

Austin, ὄλην τήν [ήμεράν, Epitr. 94. Obsta el punt alt, *ut supra*.

3. Després d'un espai sense res, corresponent a unes quatre lletres, hom veu l'extrem vertical d'una ρ o d'una ι. Segueix un espai semblant i a continuació una ι, que per raó de la seva llargada deduïm que formava part d'algun enllaç, τι, αι, etc.

Cas d'haver-hi hagut apòstrof davant de πιδηλος, el papir no el conserva. De la darrera lletra resta un traç descendent cap a l'esquerra que podria pertànyer a una λ. La probabilitat d'una χ és ben escassa, però no gosem excloure-la del tot. No sembla cap μ.

μη̄ πιδηλον també amb apòstrof i seguit de μη̄ a fragm. 635, 3. Conjectural a Epitr. 552.

4. Quina lletra precedeix ι? És possible una τ enllaçada, com hom pot veure a Dycs. 149, etc. Cal, tanmateix, reconèixer la possibilitat d'altres lletres, per exemple, ε, π, σ, sobretot υ.

Si admetem que el copista va escriure de primer antuvi αειδεν, la primera ι, malgrat d'anar precedida de ε, era bastant més curta que la segona. Una taca de tinta ho esborra. La ratlleta vertical sobre αε, de la qual hem parlat a lín. 3, opinem que és el peu d'una lletra, no una ι intercalada entre les dues línies.

El mot εισανάγκασον porta accent agut i va seguit de punt alt, prou visible al papir.

El tros que resta al final, l'atribuïm més aviat a μ que a ν.

Començament. Possible]ιδόν. També βέλ]τιον, o bé βελ]τιον' fragm. 312, 3; Dycs. 149, 251 (aquest amb ἀναγκάσαι), 283, etc.

Parsons supleix μειρά]τιον.

5. La primera lletra podria ésser una ι curta; en trobaríem de més o menys iguals, per exemple, lín. 8, οιχετ, Dycs. 287, etc. És igualment possible una υ, lletra que el primer escriba manté dins les paral·leles; vegeu, per exemple, la υ de νον.

La segona lletra sembla una ν o bé una χ.

Vegeu apòstrof a αριστ', accent greu a εγὼ i circumflex sobre ὦς.

Primer fou escrit νομ, i sobre la μ fou repassada una ν.

Després de la τ, al final és ben visible l'extrem inferior de la ι.

Les restes fan pensar en ο]δν, o bé ο]ύκ; és també versemblant un infinitiu en -ειν.

Ens servim de γάρ per evitar el hiatus ἐγὼ <γάρ> ὡς, com a Dysc. 306 ἐγὼ γὰ[ρ], ὦν ἐλεύθερος. Vegeu Sam. 206; Peric. 44, 128 (bis); Epitr. 574, etc. També P. Oxy. 33, 2655, v. 112; 2656, v. 235, etc.

Austin supleix ἐγὼ <μὲν> ὡς, també probable. Vegeu Sam. 251, etc. Final. ἀλλὰ τί, *plures*.

6. La primera lletra, una ν, comparable a la del mot ὦν de *verso* 4; vegeu, com exemple escollit a l'atzar, el mot τροπον a Dysc. 134.

Dos punts després de ἐλθοι.

No reeixim a esbrinar si la darrera lletra és una σ o una ε; vegeu Dysc. 98 i 499, προσῆλθέ μοι, πρόσθε, respectivament.

Al principi, *ad modum exempli*, suggerim εἰ γε πάλι]ν ἐλθοι, imitat de Sam. 202 ἀλλὰ πάλιν ἐλθὼν, o també, per l'estil, εἰ γε νῶ]ν ἐλθοι.

Final. πρόσ[ειπε δὴ Epitr. 755, Dysc. 106, etc. Igualment, πρόσ[ειπε δὴ. Cfr. Sam. 218, etc. Per l'ús de δὴ després d'imperatiu, Sam. 90, etc.

7. Dos punts després de ταυτα.

Al principi, hom pot fer algunes hipòtesis:

a) Cercar un complement al verb anterior; ex. gr. πάνθ' ἀπλῶς]; també, πράγμ' ἀπλῶς] ο, com Sam. 6, πάνθ' ἄ δεῖ]. Vegeu Sam. 5, Dysc. 507, fragm. 81, etc.

b) Suposar que Mosquion s'adreça al seu pare; ex. σοὶ λέγω πατέρα. Vegeu Sam. 218; Peric. 220, 225, 366; Dysc. 319; Epitr. 571; Kol. 56. Vegeu també P. Oxy. 33, 2656, v. 213.

c) Mosquion s'adreça al qui li ha parlat abans; ex. εὐ λέγεις], igual a Peric. 223.

Sandbach supleix εἶεν, ὦ πατέρα, ben possible.

8. Circumflex angular sobre αἰς; accent greu a χροαῖς; esperit suau i apòstrof a οἰχεται'. Punt alt a απιουσ', que serveix també d'apòstrof.

Al final, el peu, tot just visible, d'una lletra que creiem una μ.

Atribuïm tot el vers a Mosquion.

Només ex. gr., suggerim διὰ τί σὸ βο]αῖς, preferible a διὰ τί σὸ χολ]αῖς, o bé διὰ τί φουσ]αῖς, car no creiem que Mosquion digui res que sigui injuriós al seu pare.

Austin, en canvi, supleix ἄρ' ἐρωτ]αῖς, car opina que Demeas s'anticipa a la pregunta del seu fill. Ens sembla que aquesta mateixa pregunta, modificada, podria posar-se en boca de Mosquion, repreneu el mot ποῖα de lín. 7, ποι' ἐρωτ]αῖς.

Final. εἰπέ μ[οι *plures*: a final de tetràmetres, Sam. 332.

9. Accent agut a προσβένεται; greu a ἐμέ i a δαινόν: aquest darrer col·locat sobre la primera ν. Segueix el signe de dos punts, un d'ells excessivament enlaire, sota la segona ε de ειπε de lín. 8.

El que ve després és difícil de llegir, potser a causa d'una esmena. No veiem pas clar si cal cercar dues lletres o una sola. Si hi suposem dues lletres, la primera podria ésser anul·lada mitjançant una taca de tinta i restar vàlida només la segona; aquesta lletra seria potser φ , o bé ρ . Si, en canvi, suposem que la primera lletra fou repassada, és gairebé impossible de determinar. Sense poder examinar els trossos que manquen a P. Barc., qualsevol tanteig és insegur.

Començament. Supleix Austin $\varphi\eta\mu' \acute{\epsilon}\gamma\omega$].

Final. L'exclamació de lín. 10 $\mu\acute{\alpha} \tau\acute{\omicron}\nu \text{'A}\lambda\pi\acute{\omicron}\lambda\lambda\omega$, segura per raons de mètrica ⁷, exigeix frase negativa. (Vegeu, però, Dyc. 437, etc.)

Suplím, ex. gr., $\varphi[\alpha\omega\lambda\omicron\nu \omicron\delta$. Vegeu Dyc. 289 $\acute{\epsilon}\rho\gamma\omicron\nu \dots \varphi\alpha\omega\lambda\omicron\nu$.

Observeu l'ús, amb verbs que indiquen treball, de l'adv. $\varphi\alpha\omega\lambda\omicron\varsigma$, Sam. 165, etc.

Menandre emprà algun altre adjectiu amb $\acute{\epsilon}\rho\gamma\omicron\nu$ o amb $\pi\rho\acute{\alpha}\gamma\mu\alpha$, que poden servir igualment.

Per ex., és possible $\omicron\delta \beta\rho\alpha\chi\acute{\omicron}$, Epitr. 54 $\tau\acute{\omicron} \pi\rho\acute{\alpha}\gamma\mu' \acute{\epsilon}\sigma\tau\acute{\iota}\nu \beta\rho\alpha\chi\acute{\omicron}$.

Un altre, $\eta[\delta\acute{\omicron} \gamma' \omicron\delta$, Dyc. 896 $\acute{\omega}\varsigma \eta\delta\acute{\omicron} \pi\rho\acute{\alpha}\gamma\mu\acute{\alpha} \mu\omicron\iota$.

Malgrat que no sigui emprat per Menandre en aquesta accepció, sembla també possible suplir $\epsilon[\delta\kappa\tau\acute{\omicron}\nu \omicron\delta$. Cfr. Georg. 82.

(Deixem de banda $\pi\rho\acute{\alpha}\omicron\nu$, fragm. 608, etc., i també $\rho\acute{\alpha}\omicron\nu$, Peric. 57.)

Austin supleix $\omicron\delta \kappa\alpha\lambda\acute{\omicron}\nu$, ben acceptable.

10. Accent agut a $\alpha\lambda\pi\acute{\omicron}\lambda\lambda\omega$. El signe de crasi a $\tau\acute{\omicron}\upsilon\rho\gamma\omicron\nu$ s'uneix al braç esquerre de la υ . Accent greu a $\acute{\epsilon}\sigma\tau\acute{\iota}\nu$.

La frase es resol amb una expressió que ofèn Demeas.

Suggestim $\varphi\alpha\nu\acute{\epsilon}\iota$. Cfr. Peric. 423; fragm. 23; Sic. 252; Epitr. 360, etc.

Austin supleix $[\acute{\omicron} \gamma' \acute{\epsilon}\iota$.

11. Les lletres al començament de línia foren corregides; hom no percep què fou escrit la primera vegada. Sobre les lletres esborrades apareix una cua, potser d'una α , menys probable d'una κ . Segueix una lletra repassada, potser una τ o potser una γ . En canvi, pel fet d'establir contacte amb la \omicron següent, no és gaire viable una ι .

Un punt alt toca el pal esquerre de la η de $\eta\delta\eta$; un altre, el pal dret de la ν de $\sigma\nu\alpha\delta\iota\kappa\epsilon\iota$. D'aquest mot observeu el grup $\delta\iota$, amb l'angle de la δ esmussat per la ι , enllaç característic del primer escriba de Dyc.

Apòstrof a μ' . Dos punts després de $\omicron\omicron\tau\omicron\varsigma$.

Al començament, com a simple hipòtesi, suplím $\omicron\delta\kappa \acute{\alpha}\nu\epsilon\lambda\chi\tau\acute{\omicron}\varsigma$.

Austin, $\omicron\delta \delta\acute{\iota}\kappa\lambda\iota\omicron\varsigma$. Cfr. Dyc. 293 $\omicron\delta \delta\acute{\iota}\kappa\alpha\acute{\iota}\omicron\nu \acute{\epsilon}\sigma\tau\iota \gamma\omicron\upsilon\nu$.

7. Al començament hi havia, doncs, sis lletres i mitja, fet que ens dóna alguna idea del nombre de lletres que manquen a la part llacunosa. Però el càlcul serà només aproximat, car, en el mateix espai, el nombre de lletres varia molt d'una línia a una altra, segons hom pot observar a la reproducció fotogràfica.

Final. Austin supleix τί φής; Peric. 135, 243; Sam. 212, etc.

12. Apòstrof a προσέρχθ'. Vegeu Epitr. 34, etc.

Els lleus vestigis del final, després de la α, són insuficients per a qual-
sevol deducció.

Començament. Parla Demeas. Suplím ἐμφα]νῶς, Dyc. 811 (= fragm.
116, 15) l'adj. ἐμφανής. Trobem el verb simple ἀδικέω amb aquest adverbi
a Alexis 3, 411, ἀδικεῖ τὸν Ἔρωτ' ἐμφανῶς.

Lloyd-Jones supleix περιφα]νῶς.

Jacques supleix καταφα]νῶς.

Final. ἄθ[λιος. Dyc. 955, etc.